

part) d'acord amb la fon. i morfologia històriques, i no pas *seguent*, com solen imprimir avut els publicadors, forma segurament tardana i deguda a la influència sàvia del ll. *sequens*, -tis: així ho demostra la grafia *segent* de les *VidesR* («en la *segent* nuyt», f° 209r1, traduïnt «*sequent* nocte») i de forces mss. antics. Ja el trobem en el S. XIII «al divenres *seguent*», doc de Puigcerdà de 1289 (*InuLC*), no figura en Muntaner, § 296 (on l'ed. Casac. porta «durà entró per tot lo dicmenge tot dia» ix, 15 29, i no pas «entró lo diumenge *seguent*» com Bof.).

N'hi hagué variants, car també fou freqüent *siguent* (= *sigent*) a l'E. Mitjana, amb la coneguda metafo-
nia de *vinent*, *sirvent* etc.: així en un doc. cancel·lesc de 1309-20 (context en *ULL*), Finke, *Acta Ar.* II, 926, i veg. testimonis de Lull i del Cerimoniós en *AlcM*; *seguint* part. act. en Isabel de Villena («los creents e *seguints* la sua doctrina»). Modernament és general la pronúncia *g.* en el Princ. sona *səguén*, amb metafo-
nia *siguent* forma oral no sols mall. (AMAlcover, *BDC* I, 64), sinó que també és la que se sent generalment en el P. Val (1920 ---, 1959 ---) no gaire amb *e* (com ho posa *AlcM*); no cal dir, però, que per tot ho pronuncien amb *e* els qui parlen amb correcció. *Seguentment*, antic i rar. *Infraseguint*

Seguit adj. 'continu [cobles de 1537, p. p. Aguiló] i molt corrent en tots els escr. Renaix. del Princ. i de Mall. D'aquí tot *seguit* 'immediatament' (Verdaguer etc.), comú i normal en cat. central; gairebé tant, però, de *seguida* [Belv.]; i no tant, de *seguit*, forma barrejada no inoïda a Bna i fins al Pall. («quan ell ho sabrà, vindrà de *segit*» Àreu de V. Ferrera, 1933); de *seguida* és força general, no sols en el Princ. (Maragall, Pons Mass., i tothom) sinó també a Men. (Camps Merc, *Folkl.* I, 44); mentre que en *seguida* avui és acastellanat, encara que no sigui recent: «y mataren al Virey - y al Governadó al darrera, / en *seguida* 'ls regidós ---» en una versió de la cançó nacional *Els Segadors* (reco. a l'Alt Vallès, Aiguafreda, MilàF, *Romancerillo*, 81D). De *seguit* és més usat cap al NO. Era la forma personal de Verdaguer: «no allargo més la carta perquè vindrà *desseguit*» (carta de 1874, i sovint en l'*Epist.*, I, 149 6, 144.1f, 181.2 etc.), i deu seguir sense interrupció en aqueixa direcció fins a l'ocità pirinenc de l'Arieja i el Comenge, car l'*ALGc.* (III, 1030 «tout de suite») troba de *seguit* a Auzat, Aulús, Couflens, Oueil i Arreu, si bé reprèn de *seguidã* a l'alta vall d'Aura; i a la vall d'Aran hi ha de *seguit*, de *seguida* i-en -it, -ida en concurrència.

Per a les accepcions del substantiu abstracte una *seguida*, la *seguida* [fi del segle xv, Isabel de Villena], veg. les dades d'*AlcM* i *DAG* ('mena d'estrofa religiosa'). Amb *homes de seguida* «gente acudridada, bandolers» que el *DAG* troba a «Catalunya» en els segle xv, xvi, comparem: «la vida, sobretot en poblacions de curt veïnat, s'anava fent impossible pels que no eren de la *seguida*, perquè els insults a persones i béns eren a diari», «en veritat, no n'és pas tothom de la *seguida*: he tingut ocasió d'observar algunes persones que s'apartaven ab fàstic de la plassa», «En Pep

i en Rafel solien ser de la *seguida*», MrnVayreda (*Carlinada* I, p. 23; *Sang Nova* IV, xiii, 326; *Puny.* I, II, 67 (59)); «las ovellas que demanan sal --- y'ls lladruchs del gos ramader que dóna ayre a las sansas de mala *seguida*», Verdaguer (a. 1868, Inèd. Casac, 188).

Seguici [1877, Verd.]: «Un dis 'ls deya, tendres minyons eren encara / --- / —Anem-hi —tots responen—, vos hi venim a aydar; / y vénen tots en rua, d'Alcides en *seguici*, / que s'obre pas entre arbres y roques com un riu / ---», *Atl.* x, 26a; art. de «La Veu de Monts», 1880, en el *DAG*; cites de Verdaguer, Ruyra i JoCarner (i cf., per al mortuori, *BDC* xvii, 124), i fins d'Alcover, en *AlcM* però, aquest no en dóna pron. balear, sinó només del Princ.; i no explica bé la terminació dient que és «analògica» de *sacrifici*, *offici*, car aquí hi ha -fici i no pas -ici; i de *servici*, on sí que hi ha -ici amb radical verbal, però justament en el Princ. no es diu *servici* sinó *servei*.

Fixem-nos en la forma femenina *seguicia* 'tendència dels caps de bestiar a seguir el que va davant' (Rip. i Guillerics, Amades, *BDC* xix, 205), duplicat sufixal que em sembla orientador, juntament amb la locució *donar seguici* 'donar pólvores màgiques que obliguen a seguir el qui les ha donades' (-icis, Berg, *AlcM*), que m'és ben coneguda com a popular, parlant del qui ha aconseguit inexplicablement enamorar: «maliciava que la jove, aquella mossa escardalença i roja --- no li hagués donat *seguici* quan es trobaren a Sant Pol per les morratxes de Sant Jaume», Coromines (*Silèni*, VIII, p. 109): tot plegat ens fa endevinar un abstracte **sequitio* creat en baix llatí per suposats astròlegs, miraclers i traficants d'encanteris, pseudo-savis i així, en forma nominativa, hauria donat adés *seguicia* adés *seguici*, tal com *pàssia/passi/passa*, *aparici/-icia*, *ascensi*, *nàssia* etc.

I no menys per obra de juristes, de dret senyorial i consuetudinari, com ho mostra la seva continuació per llengua d'Occ, amb metaplasmes iguals o poc diferents: *seguisso* f. «poursuite, *percàs* [perquisition, recherche]» (*TdF*); bearn. *seguici* m. «suite, cortège; suite importune, ceux qui ne cessent de suivre qqn», Lespy-R., amb cita de «u *seguici* de rey» «princes dab *seguici*» de textos d'Oloron i de Salies, en llengua antiga o que la imiten; i aplicat espt. al bestiar, parlant de les cries que segueixen llurs mares: «l'egoua ab son *seguici*» en uns Privilegis d'Orthés anterior al S. xvii; avui reduït a *seguís* amb aquest valor: «la baque e soun *seguís*=la vache et son veau»; Bayonne «a le *seguisse*: en suivant, à la file» (Lespy-R.), que és la forma preferida per Palay; també en el gascò oriental: StGaudens «*seguissi*: compagne (pour les personnes); petit (pour les bêtes)» (Dupleich), probt. usant aquell mot en el sentit de l'oc. ant. *companba* («compagnie, ceux qui habitent la même maison ---», *PDPF*); i *seguís* aplicat a les cries del bestiar s'usa també a la vall d'Aran i valls gascones altres (AlfSchmitt, *Term. Past*, 44).

El següent no asseguraria que no surti d'una forma semblant, per bé que més aviat sembla *seguia* (potser